

אבן... לא תפחידני בזה שיש זהות דידעית ביני ובין שרי החוק. לא התחייבתי להוות אופוזיציה סוטאלית.

כך אושרה הכשרות הטוטאלית של מק"י

אישור נוסף ניתן לה כעבור כמה ימים, כאשר יוצג ישראל באו"ם, יוסף תקופ, ציטט במועצת הביטחון בהרחבה את דברי מיקוגניס, המנהיג הקומוניסטי, כתמיכה לקו הרישמי של ממשלת הליכוד הלאומי. הנציג הסובייטי, יוסף מאליק, קפץ כנשון יחש, הכריז כי מיקוגניס אינו קומוניסט, אלא מחרחר-מלחמה.

סובו של בלוק

האורחים מחו"ל, שכולם מתנגדים בהחלט לכל סיפוח, לא ידעו כל זאת. הם היו תמימים למדי. הם לא ידעו מה הן ההתפתחויות האחרונות בישראל, ואיך השתנו עמדות מפ"ם, ל"ע ומק"י, שכולן נגרטו בורם הסינכרוניסטי המציף את המדינה. הם לא ידעו כלל מי יופיע בסימפוזיון — ומי לא.

כי בעת הזמנתם השתמשו הי מארגנים בשיטה נוספת של בלוק.

בחול'ל נאמר למוזמנים כי בסימפוזיון ישתתפו כל כוחות השלום בישראל. בין השאר נעשה שימוש רחב בשמו של אורי אבנרי, הידוע בחו"ל, למרות שאיש לא טרח לשאול אותו. אותו הדבר נאמר לעסקי נים הערביים בגדה המערבית. בישראל לעומת זאת, פורסם בהרחבה כי ישתתפו ראשי הציבור הערבי בגדה, וכי יבואו אישים חשובים מחו"ל.

בין השמות שפורסמו ברשימת המשתתפים: **פואר מנדס-פראנס**, ראש-הממשלה לשעבר של צרפת; **ז'ן רניאל**, עורך נובל אוברסטרטור ואישיות מרכזית בשמאל הצרפתי; **הפרופסור גולדשטיק**, יו"ר אגודת הסופרים הלוחמת בציכוסלובקיה. **אולם, כמו כל תרבות, התמוזי טטה גם זו.**

כדי להצדיק את השימוש בשמו בחול'ל ובגדה, נאלצו המשתתפים לפנות לבסוף אל אורי אבנרי. אולם הם לא יכלו להזמין לכינוס בהיכל התרבות, כי משרד החוץ אסר זאת בפירוש. הפיתרון: אבנרי, ואישים אחרים שאינם מקובלים על הממשלה, הוזמנו לאירועים צדדיים של הסימפוזיון.

כשבאה פנייה זו לאבנרי, הוא סירב. אולם על המשמר הוסיף לפרסם את שמו, בהודעה התמימה שהוא "הוזמן" — מתוך הנחה שהקורא התמים יאמין אוטומטית כי ההזמנה נתקבלה.

כאשר נודע למונהגים בגדה כי אבנרי אינו משתתף, וכי הסימפוזיון כולו הוא סכסס של משרד החוץ, ביטלו כולם את השתתפותם. הודעות ביטול באו, זו אחר זו, **מאנור נוסיובה**, מי שהיה שר הביטחון של ירדן; **עוזי שהארה**, מראשי הדוברים למען מדינה פלסטינית; ו**האזום האלירי**, לשעבר מספק חטיבת סורית.

על דעת שלושם שלח נוסיובה לכנס מיכתב אדיב ומרשים, בו הודיע כי יעדר, כהפגנה של "מחאה אילמת" נגד מדיניות ממשלת ישראל, המחבלת ביוזמת המעצמות ומסרבת להסכים לשלום על פי החלטת מועצת הביטחון.

אותו זמן נסתבר כי בעלי השמות הי גדולים מחו"ל מסרבים לבוא. מנדס-פראנס, גולדשטיק, דניאל ואחרים הודיעו באדיבות כי לא יבואו לכינוס. נותרו רק קלוד לאנצ' מן, מאנשי של ז'ן-פול סארטר, גיררז'ו לה-פירע, מי שהיה בעבר ראש-העיר של פרינצה, וכמה עשרות דג'ירקק.

בהרכב זה התחיל הסימפוזיון תוכנו והרכבו גרמו זעזוע לרבים מן המוזמנים.

"נחרתי לשמוע את הנאומים!" אמר פול גייקובס, איש השמאל הקיצוני מניו-יורק, ואילו לאנצמן, שנהגם כנראה גם הוא, ניצל את הדקות המעטות שהוקצבו לנאומו, כדי להטיף למארחים, המתשפרים על הלכירוח לאומניים של החוב. בסופו של דבר, הביא הסימפוזיון יותר נזק מתועלת.

"למדנו שאין בישראל שום כוח פוליטי המוכן לעשות שלום ללא סיפוח," סיכם את ההתרשמות הי כללית אחד הכתבים.

תנועת העולם הזה — כוח חדש דחתה הצענה לחלק כרוזים לבאי הסימפוזיון ולהטי ביר להם את העובדות, כדי להימנע מפילוס גיט נוספים.

במדינה

מחת איש מישמר-הגבול, ושלושת חבריו נספצו.

בשביל-הפטרולים לאורך הירדן הות קפו שני סיורים של צה"ל; אחד החיילים נפצע קשה מאוד.

בשכם ובגינין הפגינו אלפים, בהלי חיותיהם של תושבי הגדה המערבית אשר נהרגו בהפצצת חיל-האוויר הישראלי על אל-סלט הירדנית.

בירושלים המיורחית פיזרה המשטרה בכוח (ובעזרת סילונימים) הפגנה של נשים ומתפללים, שנועדה למחות על מותו של עצור ערבי במשטרה.

נזכה כל אלה, שאל את עצמו הארחה, בהגיונו הפשוט: אם אני מוכרח לנסוע לשם — אסע. אבל סתם כך, לסכן את חיי?

דת

המין

טושטש

ההישג, בו התפארו המפלגות הדתיות ב-מערכת-הביחירות לאיגוד עובדי המדינה היה, שהצליחו להקים רשימה מאוחדת. תחת ה-אותיות בגד, הופיעו מועמדיהם של המפלגה הדתית לאומית, אגודת-ישראל ופועלי אגודת-ישראל.

אולם דחיק ברגע בו הודיעו מרכזי הי מפלגות את שמות המועמדים, עמדה הי רשימה המשותפת בפני סכנה של פילוג. הסתבר, כי בין מועמדי המפלגה ניכנה אשה, והלא לקנאים הם אגודת-ישראל אסרו להצביע בשביל אשה.

ניתוח פלסטי. המפד"ל, מצידה, לא יכלה לוותר על המועמדת. כי אסתר זמורה, כלתו של המו"ל ישראל זמורה, היא סקידה סופרלית ובעלת-השפעה במשרד הדתות. הסרתה מן הרשימה היתה מרחיקה מצביעים רבים.

הפתרון הגאוני נמצא על-ידי מעשה של הוואה-עצמית: המועמדת הופיעה ברשימה בתור א. זמורה. אנשי אגודת-ישראל באו על סיפוקם.

השותף השלישי בחזית — פועלי אגודת-ישראל, שהצביעו בעד גולדה כראש-הממשלה — לא ויתרו על ההזדמנות לנגח את האגודאים.

ליגל עליהם שערים, ביטאון פועלי אגודת-ישראל: "ניתוח פלסטי זה הספיק לעשות את הרשימה כשר למהדרין. אילו היינו יודים עים זאת מראש, היינו יכולים לפתור את בעיית הגברת גולדה מאיר בכתיבת ג. במי קום גולדה, ואז היה מותר להצביע — ו שלום על ישראל."

תל-אביב

כפילו של

ה"אינטרקונטיננטל"

בהודעה לעיתונות מס' 40 של דובר עיריית תל-אביב—פו נמסר על תתימת חוזה בין אינטרקונטיננטל אינבסטמנט קור-פורייש, הרשומה בדלכאר שבארצות-הברית, לבין החברה העירונית הירוקה, אשר הוקמה לצורך פיתוח עבר הירקון, לפיו יוקם בשטח איזור תוכנית ל' בית-מלון, שיכיל כ-300 חדר, ובצמוד לו יהיו מתקנים לתיירות, לספורט ולבידור. רבים עלו על כך שאל בתי-המלון של הרשתות הבינלאומיות ובעלות המוניטין, שרתון והילטון, מצטרפת גם רשת אינטר-קונטיננטל הנודעת. אך מסתבר שלחברה (המשך בעמוד 18)

* שזכתה ב-13% מהקולות, בבחירות ש' נערכו בסוף השבוע שעבר.

הגליון הבא

שר

הטולם הזה

בגלל החג, תוקדם הופעתו של הגליון הבא. במקום כי יום רביעי, יופיע הגליון ב' יום שלישי. קוראים תל-אביבים יוכלו להשיגו כבר בערב של יום שני.

בעיקבות של ברזל התקרבה ועידת אר-בעת הגדולים, שמטרתה היא לכפות שלום "מוסכם" על הצדדים במרחב. ברית-המועצות וצרפת ויתרו לאמריקאים, קיבלו כמה וכמה מנוסחותיהם, כדי לקדם את המיפגש. "זוהי פתיחה של תקופה חדשה במרחב", ניבא השר צ'ארלס יוכס, ראש המשלחת הי אמריקאית באו"ם.

ממשלת ישראל התכנסה חגיגית כדי לג-נות את היוזמה. יהדות אמריקה גייסה בי-מלוואה כדי להילחם בה. סימפוזיון של מפ"ם בתל-אביב (ראה כתבה) הוסיף את תרומתו למלחמה.

אולם ממשלת ניכסון לא התרשמה עדיין מן התגובה השלילית. ואז — כמו תמיד — באו הערבים לעזרת ישראל.

טכניס? החליטה ועידת מפלגת-האיחוד של עבד-אל-נאצר במצרים: הערבים יתנגדו לשלום כפוי, מתיאשים מרעיון ההסדר הי מדיני, ויטפו לרעיון המלחמה הבלתי-נמנעת. בירושלים נתקבל הדבר כאצבע אלוהים, הצלה מדי שמיים. האופטימיים נזכרו בכל המיקרים הקודמים בהם הצילה הקיצוניות הערבית את הצינוור — החל בסירוב הי ערבים לעליית מאה אלף יהודים אחרי מל-חמת-העולם, עבור בסירוב הערבים לקבל את החלוקה לפי גבולות 1947, ועד לסירוי-ו של עבד-אל-נאצר להסיג את צבאותיו

שוטרים מפזרים נשים נושאות זרים בירושלים בעזרת סילונימים

מגבול ישראל ערב מלחמת-ששת-הימים. הפסימים במשרד-החוץ הזהירו בפני תק-לות אלה. "זוהי אשלייה", אמר אחד מהם.

גם הערבים לומדים. אי-אפשר לסמוך על זה שתמיד יתנהגו בטיששות. והוא הביע חשש תמור: "המלים הרמות דחיק מלמדות על הכנה לקבלת יוזמת ה-4. זהו סכסס לפיוס הקיצוניים, ואחרי זה יקבל עבד-אל-נאצר, הכתיבי שיכפו עליו הגדולים."

אז תצטרך ממשלת ישראל לעמוד לבדה מול השלום הכפוי — מצב בלתי-נעים מאד. ואומנם, כאשר סיכם עבד-אל-נאצר את הי ויכוח בוועידה, חזר והצהיר כי מצרים מק-בלת את החלטת מועצת הביטחון — עליה מתבססת היזבורת ארבעת הגדולים.

ארץ-ישראל

משני צידי

הקו הירוק

רבבות תלמידים ארוזו את תרמיליהם ו-יצאו לטיולים מסורתיים, לפני חג הפסח. רבבות אזרחים מבוגרים יותר תיכננו את טיוליהם לשבעת ימי החג עצמו. כמעט בכל המקרים, שורכטו הנתיבים מצד זה של הקו הירוק.

כי בשנה שהלפה מאז חג הפסח האחרון, כמעט שבה ונתחדשה חלוקת הארץ לי-שניים. לא מפני שעל הגבול ניצב צבא אויב, אלא מפני שמעבר לאותו קו התנהלה מלחמה שהפכה את כל השטחים החדשים — לחזית. יבול יממה אחת:

● בעזה רגמו תלמידים כל מכונית יש-ראלית שעברה. רימונים התפוצצות מול הי-כניסה לבניין הממשל הצבאי, ברחוב הי-ראשי.

● בהאדי החוצה את כפר בתיר, בגבול-לה הדרומי-ערבי של ירושלים, נורה לי-

העם

השתזף וכיף

כי מחר

האביב בא. הבושם של פרחי התפוזים חדר לבתים בערים, שיכר את תושבי הכרך. החמסין קיצר את השרולים, היריד את הגרביים מרגלי הנערות ואת המקטורנים מגב הגברים.

עקרות-ההיבית דאגו לביעור חכץ, הנוער מיהר להתרחק בשפתיהם, ורק באירצון רב נקראו בעיתונים הידועות על מוקשים, חילופי-פגזים, הפגנות בשטחים המוחזקים וועידת ארבעת הגדולים.

כל זה נראה רחוק. הרבה יותר רחוק מריח התפוזים וחול שפתיהם.

כמה אחוזים

קיבל הסוס?

הקיסר הרומאי קאליגולה דה-מטורף במיקצת. לכן מינה את סוסו החביב עליו לקונסול.

ההיסטוריה לא דיווחה מה היה תגובתם